

Itt élnem

Árkok kanyarognak utánam,
kúsznak mélyedést.
Jönnek mindenütt a nyomomban:
ne tévesszenek szem elől.

Várják, hogy aláhulljak,
az öles földmélyek,
hogyan befogadjanak.

Pillantásom már a Napé legyen.
Ébredésem a reggeleké.
Lépteimmel utak haladjanak.
Szavam legyen a másoké.

Osszam szét magam,
életem azok közt,
akiktől kaptam:
a mennytől és földtől:
akiké voltam.

S éltem az ő parancsukon,
az ő útjaikat jártam.
S most mégis félek
lenni majd a halálban.

Kiállva szívkamráj ajtajába,
beszakad a szem tátongó üreggő,
mert azt látja,
elfüstölt hitek megszűnésű gerendavégei
meredeznek a világba.
Romlás pernyéll.
Erőink megereszkedtek,
pedig feszülniük kellene.

Hát hogyan félnék!
Félteném jövőjétől az életet,
magunkat.
Nézünk a bedőlő fedelű égre,
s egymásra:
kicsoda dúcolja fel,
hogyan ránk ne szakadna?

Ki vigyázza,
hogyan leeresztett haját a fűzfa

megmoshassa tiszta árokvizekben?
Gallyaikra a bokrok,
hogyan köszöntsék a magasságot,
bokrába madarakat szedhessenek?

De mit számítanak már
madarak, bokrok!
Mit számítanak távlatok, sorsok:
mint úton botorkáló köveken,
átlépni rajtuk!
Mit számítanak erények:
kukákba velük,
együtt a szeméttel!

Süvítenek a sivatag évszakok.
Az évek sivárság utcasorai fölé,
mint kiégett villanyégő,
lóg le porosan a Nap.
A rosszkedvű kerítéseknel
szél nyafog, pollen surran,
járja bolondját a remény.
A város-mélyek megtelve
eldobált fóliaszatyrokka,
flakonokkal, kiüresedett életekkel,
a faluszélek szegénységével,
sorsok romhalmazával,
hulladékaival a hitegetésnek,
ahol az éhség a szomszéd
krumpliját kiássa,
a szükség a fákát fűrészes derékban.
Tűzüknel főnek a híg levesek,
sül a nyomorúság ebédre.

Mivé lett, amiért megszakadtak
vénák, erek kidülledtek, izzadtak
rettenetes nekifeszülések?
Amiért a víz felfort a gyomorban?
Csontokból a velő kiszáradt?
Amire a szombat ráment?
Nem pihent a vasárnap se? Amiért
görnyedt a szorgalom – mivé lett?

Ez a Déva vára ország lenne az?
Ez lett belőle?

Ami felépül estére,
leomlik reggelre?
E düledék haza lenne az
árokba borult útjaival?
Ellakott tájaival?

Ha eltemet e föld,
ez marad hátra,
sálam, a lobogó szél
odavetve egy csenevész fára,
ingem, az ég
a legfelső ágra?

Arcom a gondban
ezért szikessedett el,
szivárgok majd el
gyökérmélyi vizekben?

S mégis,
ha ennyire telt is,
mint szembenézni a földönfutó idővel,
s míg biztat a jövő: ne adjam fel,
megérte itt élnem.

Az égitestek maguk közé fogadtak.
A messzeségnek jó volt integetni,
megtáncoltatni a forgószelet,
jártam a sergős csárdást vele.
Az esők messziről megismertek.
Hátas domboknak társa voltam.
Itt lépdeltem a kor süppedékeiben,
de a csillagokig elláttam.